

po uplynutí dvou let počítaných ode dne 5. listopadu 1917, kdy se otcovská moc Jana R-a zase obnovila. Podle toho uplynula zákonná lhůta promlčení dnem 4. listopadu 1919 a byl žalobní nárok promlčen dříve, než strana žalující podala návrh na obnovení sporného řízení. Pro případ, že by se prokázalo, že Jan R. o sobě za své nepřítomnosti každoročně zprávy dával, a že suspense jeho moci otcovské vůbec nenastala, bylo by se promlčení žalobního nároku uskutečnilo již uplynutím dne 26. ledna 1918. Je tedy v obou případech námitka promlčení žalobního nároku odůvodněna a rozhodl první soud spor správně, zamítнув z tohoto důvodu prosbu žalobní.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání z důvodů napadeného rozsudku.

Čís. 1097.

Nepřípustnost knihovní poznámky žaloby o obnovu dřívějšího knihovního stavu pro napotomní bezúčinnost knihovního převodu.

(Rozh. ze dne 21. června 1921, R I 688/21.)

Manžel postoupil manželce polovinu své nemovitosti s tím, že, kdyby nedošlo k dobrovolné rozluce jich manželství, převod vlastnictví pozbude právní účinnosti. Ježto ku dobrovolné rozluce nedošlo, domáhal se manžel žalobou vrácení převedené polovice a žádal zároveň za knihovní poznámku spornosti, již soud prvního stupně povolil. Rekursní soud zamítl knihovní návrh. Důvody: Z údajů žaloby nejsou patrné podmínky poznámky dle § 61 kn. zák. Vklad práva vlastnického na polovici usedlosti, žalobci náleževší, pro žalovanou stal se za žalobcova souhlasu na základě kupní smlouvy, podmíněčně uzavřené, a domáhá se žalobce pro nesplnění podmínky opětného vlastnictví své polovice. Nejde tu o neplatnost vkladu knihovního, nýbrž o zrušení kupní smlouvy a vrácení nemovitosti z toho důvodu, že nedošlo k souhlasnému rozloučení manželství, jež bylo podmínkou převodu práva vlastnického na žalovanou. Žalobce uplatňuje tu nárok obligační na vrácení prodané nemovitosti, k němuž žalovaná dle údaje žalobního pro uvedený případ se zavázala.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení vyhovuje v hlavní věci zákonu; vývody dovolacího rekursu nejsou způsobilé, by vyvrátily správné odůvodnění usnesení tohoto. Stěžovatel domáhá se žalobou zpětného převodu vlastnictví polovice nemovitosti, kterouž polovici postoupil trhovou smlouvou žalované své manželce. Dle vlastního tvrzení stěžovatelova, obsaženého v žalobě, strany sporné ujednaly, že, kdyby nedošlo k dobrovolné rozluce jejich manželství, převod vlastnictví oné polovice nemovitosti na žalovanou pozbude právní účinnosti a žalovaná bude povinna ku zpětnému převodu. Knihovním vkladem práva vlastnického pro žalovanou nebyl tedy žalobce porušen ve svém knihovním právu ve smyslu § 61 knih. zákona. Je-li ono žalobní tvrzení správné, vklad práva vlastnického pro žalovanou byl

platný a nestal se později neplatným následkem odpadnutí titulu, na kterém se zakládal, nýbrž následkem oné ústní úmluvy stran sporných. Účelem stěžovatelovy žaloby tedy jest, aby knihovní vlastnictví polovice nemovitosti bylo s žalované převedeno na stěžovatele následkem obli- gačního poměru jejich.

Čís. 1098.

Předměty, jmenované v § 251 čís. 1 ex. ř., zůstávají nepostrádatelnými, třeba že jich majitel dočasně nepoužívá, jsa přechodně zaměstnán v cizině.

(Rozh. ze dne 21. června 1921, R I 710/21.)

V exekuci na nemovitosti byly zabaveny též kusy nábytku (postele, skříně atd.), jež měla dlužnice, zaměstnaná toho času v cizině, složený na půdě u své matky, u níž zanechala též svého 12tiletého synka. Návrh dlužnice, by předměty ty byly z exekuce vyloučeny, e x e k u č n í s o u d zamítl. D ů v o d y: Dle § 251 čís. 1 ex. ř. jsou z exekuce vyloučeny postele a domácí kuchyňské nářadí pouze potud, pokud jsou nezbytny povinnému a členům rodiny a služebným osobám, žijícím s ním ve společné domácnosti. Exekuce jest tu obmezena z důvodu slušnosti a lidskosti a jsou dle tohoto předpisu zákona uvedené předměty z exekuce jen proto vyloučeny, ježto by jich odnětí mohlo znemožniti dlužníku existenci po případě vedení domácnosti. Vyjimečné ustanovení § 251 čís. 1 ex. ř. má za účel, zajistiti dlužníku vedení domácnosti, j e ž t u j e s t, nelze je však vztahovati na případ, kdy dlužník již po léta vlastní domácnosti nevede a má nábytek uschovaný v jiném místě na půdě u osoby třetí, jak tomu jest v tomto případě. R e k u r s n í s o u d vyhověl vylučovacímu návrhu. D ů v o d y: S názorem prvního soudu nelze souhlasiti. Z toho, že navrhovatelka má toho času nábytek složený na půdě domu, v němž bydlí její matka, nelze ještě vyvozovati, že se venkoncem vzdala vedení domácnosti, spíše jest míti za to, že bude se snažiti o obnovu vlastní domácnosti, jakmile nastanou poměry, jež jí umožní opatřovati si výdělek doma, to tím spíše, když má dorůstajícího syna. Následky války, jmenovitě hospodářské poruchy a bytová nouze způsobily, že dlužník hledati výdělek mimo domov a vzdáti se nároku na vlastní domov a vedení domácnosti. Poměry tyto jsou však pouze přechodné. Použití § 251 čís. 1 ex. ř. pouze na domácnosti, jež tu jsou, a zameziti dlužníku návrat do domácnosti, již musel se pro mimořádné poměry přechodně vzdáti, příčilo by se duchu zákona, jemuž jde o zachování dlužníka.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody dovolacího rekursu nejsou s to, by vyvrátily správné, zákonu a stavu věci odpovídající důvody napadeného usnesení, pročez se k nim poukazuje. Okolnost, že dlužnice zabavených věcí nyní nepoužívá, jsouc zaměstnána v cizině, nemůže tyto věci zbaviti povahy předmětů nepostrádatelných ve smyslu § 251 čís. 1 ex. ř. a dlužnici, která má syna, nyní u matky dlužnice bydlícího, musí býti poskytnuta možnost, aby se